

Ana Barton**Corina Ozon****Nicoleta Beraru****Eugenia Crainic****Em Sava****Simona Ferrante****Adriana Ungureanu****Liliana Paicu****Marietta Dobrin****Maria Bertoldo-Stochechi** **Adriana Tîrnoveanu****Ioana Nicolescu****Laura Brînzoi-Nuță****Mirela Butnariu****Roxana Bărbulescu**

Neterminatele iubiri

Coordonator: Violeta Borzea

CUPRINS

Prefață	7
ANA BARTON	
1. <i>De capă și fără' de spadă</i>	13
ROXANA BĂRBULESCU	
2. <i>Fantezie Impromptu</i>	23
NICOLETA BERARU	
3. <i>Punctul zero</i>	41
MARIA BERTOLDO-STOCHECI	
4. <i>Suma secundelor</i>	65
LAURA BRÎNZOI-NUȚĂ	
5. <i>Mesaj de departe</i>	73
MIRELA BUTNARIU	
6. <i>Doi străini</i>	89
EUGENIA CRAINIC	
7. <i>Poveste de neubire</i>	99
MARIETTA DOBRIN	
8. <i>Haiku</i>	109
SIMONA FERRANTE	
9. <i>Povestea Helgăi</i>	131

IOANA NICOLESCU

10. *Unde dai și unde crapă*..... 149

CORINA OZON

11. *Camera de sticlă*..... 171

LILIANA PAICU

12. *Hazard sau Cum să-ți ratezi viața*..... 191

EM SAVA

13. *Ca o ploaie de vară, iscată din senin*..... 215

ADRIANA UNGUREANU

14. *„Până când macarlea ne va despărți...”* 241

ADRIANA TÎRNOVEANU

15. *Mărită-mă, mamă!*..... 259

Hortensia Papadat-Bengescu, în schimb, afirma despre literatura scrisă de femei: „Nu privesc în niciun fel anume literatura făcută de femei. Cunosc numai opere și scriitori, dintre care unele și unii poartă iscălitura unui nume feminin“.

Fără a încerca o abordare exhaustivă a parcursului literaturii feminine, trebuie spus că autoarele – departe de a beneficia de cele mai bune auspicii spre a se remarca într-o zonă predominant masculină – au contrabalansat admirabil prejudecățile și constrângerile sociale și artistice, lăsând moștenire generațiilor opere valoroase și durabile, demne de marea istorie a literaturii.

„A ieși în calea geniului e cel mai mare merit al femeii!“ spunea cu oarecare cinism George Călinescu, însă generațiile femeilor al căror apetit estetic a surmontat zona banală a existenței predestinate lor au reușit suprimarea acestui clișeu păgubos. Neostoita apetență pentru literatură și actul creator s-a constituit într-un demers imperativ și viabil, ale cărui importanță și greutate ar fi greu de contestat.

Revenind la autoarele textelor prezentei antologii, trebuie spus că ele aparțin întru totul, prin formare și structură, spațiului cultural românesc, servind limba română prin intermediul unui iscusit condei chiar și de la mari distanțe, cum se întâmplă în cazul lui Em Sava, Nicoletei Beraru, Simonei Ferrante, Mariettei Dobrin și Mariei Bertoldo-Stocheci.

Îmi place să cred că vocile acestor femei admirabile, scriitoare consacrate sau debutante curajoase, se vor auzi cu tărie în literatura noastră contemporană, mai ales că ele reprezintă expresia unei grații nu lipsite de putere, chiar dimpotrivă, în timp ce diversitatea magnetizantă a compozițiilor și stilurilor lor constituie o tușă definitorie, solidă, marcă a excelenței, și dovada unei infinite virtuozități.

Violeta Borzea, editor

Ana Barton

Ana Barton a publicat romanele *Jurământ de rătăcire* și *Nemuritorii de rând* (Editura Herg Benet) și volumele de proză scurtă *Prospect de femeie*, *Mamifer* (Editura Herg Benet) și *Pervazul lui Dumnezeu* (Editura Humanitas), fiind prezentă și în volume colective precum *Cartea simțurilor* (Editura Humanitas), *Tot înainte! Amintiri din copilărie* (Editura Curtea Veche), *In the mood for love. Antologia prozei erotice feminine din România* (Editura Paralela 45), *Viața pe Facebook. Dau like, deci exist* (Editura Polirom), *Singuri acasă. Copii și părinți în pandemie* (Editura Vremea), *Să fim anonimi ca dolevcii. Povești cu Emil Brumaru* (Editura Muzeelor Literare).

Ana spune despre ea: „În ultima vreme, trăiesc cu voluptate tăcerea. Uneori, din ea țâșnește incandescentă rugăciunea și mă simt rug. Alteori, irupe răsul și mă simt câine de prerie. Îi știți, nu? Niște minunății de animale mici, vesele și iuți care au cel mai dezvoltat limbaj dintre toate animalele, mai puțin omul. Mă mai gândesc totuși dacă mai puțin omul, pentru că micii aștia din prerie se-nțeleg de minune unii cu alții și se-nțeleg tot timpul. Și ca să mă-ntorc la tăcerea cea binecuvântată, cel mai bine îmi e când imersez în ea ca-n apa liniștii primordiale. Acolo mă-ntâlnesc cu mine-mine, acolo nu sunt griji și temeri, acolo leagănă și mângâie Dumnezeu“.

DE CAPĂ ȘI FĂR' DE SPADĂ

În inima ei, zăpezile erau calde. Tot pufoase, tot strălucitoare. Însă calde ca marea-n august. Noaptea. Ce e zăpada, dacă nu o mare albă?

Au fost de trei ori, nu o dată și nicidecum ca nicidecum odată, au fost ei doi. Au fost amîndoi. Erau născuți în același an și le plăcea să creadă și să spună că generația lor e cea mai bună de la ultimul război încoace. Amîndoi se-nfiorau cînd rosteau „ultimul“, habar nu aveau de ce, poate avea legătură cu faptul că toate generațiile știu că locul ăsta unde trăim noi e un vârtej de ape, de vîntoase și de pămînturi, așa că nu poți fi nicidecum sigur de nimic. Erau frumoși, tineri, treizeci de ani jumate fiecare, ea fricoasă și de umbra ei, dar călcînd apăsător și rîzînd tare, ca un om curajos, iar el fără aproape nicio frică, pășind moale, cu un rîs de omul peșterilor, un fel de Clive Owen în *Closer*, „I'm a fuckin' cave man“. Bine, nu în scena aia, că-n scena aia n-a rîs nimeni. Și-au dat seama că aveau rîsuri atît de compatibile, dialogice, întrebare și răspuns. Cînd au ajuns ei să fie unul, vorbeau puțin sau deloc, se priveau, își țineau mîinile îmbrățișate, fețele lor erau una-ntr-alta și rîdeau mult, foarte mult. Așa vorbeau ei. Așa tăceau ei. Rîzînd.

Se întâliseră dintr-un fel de întâmplare, dacă ar exista pe lume așa ceva. Întii, ea nu-l putuse suferi, i se păruse arogant și dement, el o iubise ca un apucat, cu toți porii lui, de la prima vedere, însă nu-i arătase decât un suris profesional și aruncase în aerul dintre ei câteva cuvinte care-o făcuseră pe ea să creadă că e un idiot. El credea că doar o vrea, nu se gândea la iubire, ea îl respingea organic, ca pe găinațul de porumbel aterizat în cafeaua de pe terasă. A doua vedere îi sigilase pe-amîndoi într-o cameră albă, mare, cu inimile care le bubuiau când li se aduna în pupile aceeși căutătură, cu mâini care le zburau prin aer, ca niște păsări rătăcite de mamele și poate chiar și de bunicile lor. Păsări pierdute care visau cum sînt găsite.

Încăpuseră amîndoi aproape deodată pe mâinile iubirii ăsteia bizare. Pentru că iubire era, oricît n-a vrut-o niciunul dintre ei, oricît a luptat fiecare să nu se-ntrupeze, oricîtă fugă au pus între ei. Nici unul, nici celălalt n-a vrut să-și recunoască nici măcar atracția irezistibilă. Se vedeau de două ori pe săptămînă și-ncercau să se rezume la interacțiunea aia profesională care se-nsuflețea ca armatele lui Genghis Han în cotropiri de-ndată ce-și întâlneau ochii. Lucrau foarte bine împreună, erau compatibili, complementari și se-ndrăgosteau bocnă, precum corbii ăia care trăiesc cîte trei sute de ani bucata. Pe timp ce trecea, fiindcă ei erau absolut siguri că au toată vremea înainte. Și nu se grăbeau. Așa de le-neși erau în frica lor, încît nici nu se tatonau conștient. Venise deja toamna, iar ei se știau din martie și tot dilatau zilele și lunile, cît să-i încapă și să le mai și rămînă.

Proiectul lor comun mergea din ce în ce mai bine, iar el zicea că are să fie o contribuție în domeniu. O iubea, dar tot nu știa încă, ea îl iubea, dar credea că abia-abia începe să-l suporte.

În toamna aia, prin noiembrie, într-o joi seara, ea s-a dus la fereastră și-a deschis-o. I-a cerut lui voie să fumeze, iar el a încuviințat. Așa că ea s-a și sprijinit un pic de pervaz, cu siguranță, că erau la parter. A-ntins mîna și-a mîngîiat copacul care făcea eforturi să nu se-nge-măneze cu albul grilajului. L-a simțit, cumva, moale. A stins țigara de pervaz, a-nchis-o-n pumn și s-a dus repede la baie, s-o arunce-n coș și să-și spele mîinile, ca și cum s-ar fi contaminat de ceva. Cînd s-a-ntors, l-a văzut pe el, în fotoliu, cu spatele la fereastră și privind în albul peretelui. I s-a părut că desena acolo cu ochii un chip. S-a dus sigură ca uraganele, care știi de cînd e lumea că rostul lor e să vină, să îngrozească și să plece, și, prin spate, i-a prins lui capul între palmele ei deschise. I l-a dat pe spate, în timp ce s-a aplecat și l-a sărutat scurt, din suflare și complet fără armură. El a tăcut cu o liniște imposibil de interpretat. Ea s-a dus la locul ei, el a privit-o cu ris în ochi și-au continuat să lucreze. Eficient, ca mereu. Și tot așa încă vreo lună. Pînă-ntr-o altă joi, dar pe la trei după-amiaza, o zi fără frunze.

Ea plecase de la birou grăbită. Pe drum, i s-a făcut rău, adică a-nceput să tremure și să respire din ce în ce mai alert. Evident, spaima de starea neașteptată n-a făcut decât s-o adîncească. A ajuns la el aproape smulgînd ușa din toc. I-a cerut să se-ntindă pe mochetă, iar el a venit lîngă ea, i-a luat mîna, i-a masat apoi tîmplele,

a ieșit în fugă pe hol și s-a-ntors cu paltonul lui uriaș, pe care l-a așternut pe ea. Și s-a-ntins și el pe jos, sufîndu-i în obraz cuvinte și liniști, o jumătate de cîntec și-o fierbințeală de buze, mai spre ureche. În jumătate de oră, ea s-a liniștit, s-a ridicat în picioare și s-a dus la fereastră. Privea lumea printre mîinile despuiate în plină iarnă ale copacului. El a venit lîngă ea, dar s-a așezat pe calorifer, cu fața înspre perete. Stăteau alături și se-ncălzeau la aceeași lumină, unul cu fața, celălalt cu spatele, cu umerii și șoldurile atingîndu-li-se. Brusc, s-a făcut insuportabil de cald și, pînă ca ei să se facă fochiști de conjunctură, el a-ntins mîna dreaptă și i-a cuprins ei mijlocul, trăgînd-o către el pînă au ajuns, pentru prima dată, față-n față. Iar fețele lor erau dogorite, ochii li se căutau sălbatic, cum fac caii din povești cînd aleargă după jărat, mîinile li s-au aruncat ca fiii risipitori: două spre mijlocul ei, celelalte două pe umerii lui. De-acolo nu s-a mai auzit decît un clinchet de ciocnire de oase vii, două rînduri nevinovate de dinți care n-au putut să calculeze distanțe protectoare de smalț. Și poate că săruturile durează plictisitor de mult prin filme, însă în viață ele sînt grele ca veacurile și scurte ca bucuriile. Din ăla, primul al lor, ea aproape c-a leșinat. Cînd și-a revenit, a fost obligată s-accepte revelația cataleptică: așadar, sărutul nu este neapărat ceva bun de evitat. Poate fi furibund și demolator în minunăția lui.

Proiectul l-au terminat veseli și destul de repede. Ea și-a luat permis de conducere în același timp cu mașina veche, mică, albă și sport pe care-o striga Dorin. Nu-nțelegea de ce mașinile au nume de femei, i s-a

părut ciudat, așa că mașinii ei i-a pus un nume bărbătesc. Și-au început atunci plimbările lor. La Sinaia, cînd Dorin n-a vrut să pornească decît descîntat, la Urziceni, unde, la intrarea în oraș, în benzinărie, ea i-a cuprins lui spatele peste puloverul din lînă nevopsită, și la Giurgiu, destinația lor de-ndrăgostiți aproape asumați. La primul drum către Giurgiu, ea a rîs, scuturîndu-și capul a neîncredere, acuzîndu-l de romantism ghebos. Ajunși însă pe faleza Dunării, faleză cu zăpadă, ea a privit fluviul în dreapta, de sus, din mașină. Era noapte și nu i se vedea curgerea. Arăta ca un lac lung, cu vapoare. Aproape, erau două. Vapoare gemene. Și, pentru prima dată în viață, a scos telefonul și-a făcut poze prin parbriz. A fost revanșa lui la rîs, cu o mîngiere frugală pe frunte. Iar în ea a renăscut gimnasta din copilărie, s-a dat jos din Dorin, dar a lăsat farurile aprinse, s-a dus în fața lor și-a improvizat un exercițiu la sol. El a înmărmurit privind-o, apoi a dezarmămurit și i-au scîncit omoplații, i-a trosnit coșul pieptului și i-au șuierat nările, a coborît din mașină, a venit în fața ei și-a-ngenuncheat, cuprinzîndu-i coapsele și genunchii. Ea i-a trecut mîinile prin părul negru și înfrigurat și l-a legănat, așa, cum era, în genunchi. Au mai dansat puțin și împreună, ea învărtindu-se nebunește în jurul lui, bătătorind zăpada. Pe urmă, el s-a ridicat și s-au dus amîndoi spre balustrada metalică a falezei. Ea, prima, el, în spatele ei, cu palmele-mpreunate pe după talia iubirii. Le-au făcut amîndoi poze vapoarelor gemene, promițîndu-le că se vor întoarce la ele sîmbăta viitoare. Ceea ce au și făcut, în Ajunul

Crăciunului. Da, da, atunci cînd lumea aleargă după ultimele cumpărături și cînd cozonacii cresc cît pepenii. La-ntoarcere, pe cînd ea conducea cu mîna dreaptă, iar stînga i-o dăduse lui, ca-ntotdeauna, el a-nchis radioul mașinii, a scos iPodul, l-a pornit și-a pus o cască în urechea ei și una într-a lui. Au mers așa pînă s-a terminat playlistul. Atunci, el i-a cerut ei să oprească. Motorul a tăcut, iar el i-a-ntors ei cu vîrfurile degetelor capul, s-o poată privi în timp ce-i spunea: „Vrei să ne căsătorim într-o biserică mică, de la țară? Să avem amîndoi cape albe, una lungă, una scurtă. Să ne facem inele late, de argint, să-ți fac un buchet sculptat din zăpadă și pudrat cu scorțișoară“. Ea a rîs, cu rîsul ei strașnic, cu rîsul lor. A condus mai departe, pînă la București. Cînd a oprit mașina, ca el să coboare, l-a strîns mai tare ca de obicei și l-a sărutat mai apăsător. Apoi nu s-au mai văzut timp de doi ani.

A doua lor iubire a început printr-un telefon pe care i l-a dat el într-o dimineață de 1 ianuarie. Au ieșit seara la un ceai și-un martini, au rîs mult, au vorbit puțin, s-au sărutat la despărțire și și-au scris mesaje de dragoste din taxi. În aprilie, el a sunat iar, tot dimineața, și a rugat-o să vină la el, stătea în altă parte. Ea s-a dus, deși știa că e posibil ca săruturile să aibă de data aia urmări. El i-a deschis, a sufocat-o cu tot corpul lui și s-au iubit cu toate zilele și nopțile din mințile, inimile și trupurile lor, cu toate amintirile, cu toate nevrările, cu toate dățile în care se opriseră la uși, la toate ușile pe care și le-ar fi putut imagina cineva. Se însera cînd s-au lăsat amîndoi pe spate, pe mochetă, și și-au înlănțuit mîinile.

Iubirea lor de-a treia a fost mai scurtă, într-un iunie, acum șapte ani. Ea l-a sunat pe el într-o după-amiază cînd inima ei urla în piept, sfîșiată, s-au văzut într-un alt loc al lui, mai cald parcă, unde ea a intrat și s-a dus direct la fereastră. El a venit în spatele ei, a-mbrățișat-o strîns, cum numai el știe și poate, și-a legănat-o. Au tăcut acolo pînă a venit noaptea, iar inima ei doar gemea. Sărut n-a fost atunci, ea n-ar fi putut îndura, iar el a știut și n-a cerut. Nici n-a dat. Ea a plecat, el a rămas, le era noapte cu veghe. În prag, amîndoi au știut că în fața lor se-așterne nesfîrșitul. Era întreg în ochii și-ntr-o venă de pe tîmpla lui, întreg în buzele și-n tremurul degetelor ei.

De-atunci, vorbesc rar, ca două cape albe, una scurtă, una lungă, ca două inele late, de argint, cu împăcarea unui buchet sculptat în zăpadă, cu scorțișoară. Ochii nu și i-au mai întîlnit, nici buzele, nici mîinile, doar vocile lor sînt aceleași. Și rîsul e tot al lor, pulpa fructului e întregă și coaptă sub coaja lucioasă și roșie, ei nu mușcă, nu taie, nu mestecă, îl rostogolesc mai departe prin viață și nemurire.

Roxana Bărbulescu

Roxana Bărbulescu (n. 1973) este absolventă a Facultății de Istoria și Teoria Artei, secția Istoria și Teoria Artei din cadrul Universității Naționale de Artă București. A susținut lucrarea de licență *Arhitectura civilă și societatea bucureșteană în a doua jumătate a secolului XIX*, avându-l ca profesor coordonator pe domnul academician Răzvan Theodorescu. Este membră a Uniunii Artistice Plastice din România, secția Critică, filiala București, și fondatoare a Asociației Culturale ARTAR (www.artar.ro).

Din anul 2002, își desfășoară activitatea de curator, istoric și critic de artă organizând și vernisând numeroase expoziții de artă naționale și internaționale, concursuri de artă pentru artiști profesioniști și copii cu înclinații artistice. De-a lungul timpului, a colaborat cu instituții de cultură din țară și străinătate, printre care se numără Biblioteca Națională a României, Uniunea Artiștilor Plastici din România, Centrul de Cultură „Palatele Brâncovenești de la Porțile Bucureștiului Mogoșoaia”, Muzeul Memorial „Nicolae Grigorescu” din Câmpina, Centrul de Cultură Arhitecturală al Uniunii Arhitecților din România, Centrul Cultural pentru UNESCO „Nicolae Bălcescu”, București, Complexul Muzeal „Iulian Antonescu”, Bacău, ICR Madrid, Uniunea Artiștilor Plastici din Republica Moldova, Chișinău, Centrul Cultural din Ivano Frankivsk, Ucraina. Apariții editoriale (selecție):

Vila Alfred Eugen Gheorghiu – Bd. Dacia nr. 56 – studiu, Lotizarea și Parcul Ioanid.

Arhitectura bucureșteană sec. 19 și 20, Editura Simetria, București 2002

Vasile Pascu – o viață pentru artă, Asociația Culturală ARTAR, 2012

Atemporal – Letiția Opreșan – pictură și grafică, UAP, București, 2017

Promoția '67 – text catalog expoziție aniversară Promoția 1967 – 50 de ani de la absolvirea Facultății de Arte București, 2017

Firescul locului – Violeta Carp, Editura Centrului Cultural „Palatele Brâncovenești”, 2018

Ferestrele viselor – Ottilia Cormos, Complexul Muzeal Bistrița-Năsăud, 2019

Expoziția de pictură Topalu 2017-2018, revista *Leviathan* nr. 2, aprilie-iunie 2019

Universul imaginației – revista *ePRO* nr. 2, octombrie 2020

Incandescență – Sofia Matei, Editura Național, București, 2021

Once Upon a Time – Adriana Badea și Iulia Șchiopu, Asociația Culturală ARTAR, 2021

FANTEZIE IMPROMPTU

Aveam o stare inexplicabilă, ce-mi schimba dispoziția într-un mod care mă enerva la culme. Când aveam emoții care-mi scoteau inima din piept, când simțeam un entuziasm care m-ar fi dus în vârful muntelui în două secunde. Cert este că treceam prin niște stări nefirești – mai ales din cauza amestecului lor –, ce erau specifice unei cu totul alte vârste decât celor treizeci și cinci de ani ai mei, iar motivul pentru care mă agitam atât de mult făcea parte dintr-o categorie cel mult medie, dacă ar fi fost să fac o oarecare catalogare: mergeam la un recital de pian.

Pregătirea expoziției din următoarele trei săptămâni și a vernisajului de sâmbătă îmi ocupase întreaga dimineață, dar gândul meu se îndrepta obsesiv spre recital. Simțeam o bucurie inundându-mi tot corpul, ceea ce îmi declanșa o topăială copilărească. În căutarea ținutei perfecte, am răscolit tot șifonierul, de parcă m-aș fi dus la întâlnirea vieții mele. Nu era decât un recital de pian la Ateneu, pentru care, e adevărat, cumpărasem biletele cu opt luni în urmă, din februarie, știind că, atunci când e vorba de Chopin, toată lumea intră

în priză. Nici nu le mai întrebam pe prietenele mele dacă voiau să vină cu mine, fiind convinsă că varianta de a merge singură cu trei bilete nu ar fi fost posibilă vreodată, mai ales dacă era vorba de Chopin.

Nici ele nu s-au lăsat prea mult rugate, doar cât să se alinte puțin, vâlva care se crease în jurul acestui recital oferindu-ne un motiv în plus să nu lipsim de la eveniment. Știrile despre punerea în vânzare a билетelor erau însoțite, firesc, de biografia impresionantă a interpretului, lângă care apărea și o mică informație, pe care am considerat-o mai degrabă o mică bârfă, cum că, deși cânta la pian de la vârsta de cinci ani, nu putuse să interpreteze pe scenă, în fața publicului, nicio piesă a lui Chopin până la acest recital, care coincidea cu ziua în care împlinea patruzeci de ani. Citind anunțul, primul meu gând a fost acela că detaliul, destul de intim, făcea parte dintr-o strategie iscusită de marketing. Cum altfel să-l scoți în evidență, dintre atât de numeroși și talentați pianiști, toți cu un palmares impresionant, pe cel de-al N-lea interpret? Dar dacă totuși nu era așa? Dacă avușese într-adevăr un blocaj? Ei, cu siguranță nu era decât unul emoțional. Cu toate astea, după atâția ani de recitaluri, cum ar mai fi putut avea încă emoții atât de mari, încât să-i creeze un blocaj?

Cert este că, din momentul în care am citit știrea, mi s-a activat automat o obsesie ce apărea periodic și-mi invadea mintea cu tot felul de întrebări, unele chiar prostești, ce nu primeau niciun răspuns sau primeau doar supoziții personale care nu mă satisfăceau deloc. „E un blocaj? Cu siguranță e emoțional!“ „Să aibă

legătură cu vârsta la care a murit Chopin? Dar ar fi trebuit să i se întâmple la treizeci și nouă, nu la patruzeci de ani, cât ar fi împlinit el anul acesta!“ „Ar trebui să aibă un stimul feminin? Hai, ar fi chiar culmea... A fost în atât de multe țări! Și... vârsta lui? Deși nici eu...!“

Conștientă de șansele foarte mici de a afla motivul real – poate nu-l știa nici el –, mi-am elaborat din timp un plan de cercetare ce avea ca element central studiul fizionomiei sale în timpul altor recitaluri, pe care urma să-l compar cu cel din seara Chopin. Recunosc că aveam multe momente în care mă gândeam că era o mare și inutilă prostie ce voiam să fac, dar, pur și simplu, nu mă puteam abține. Prin urmare, am mers mai departe cu obsesia mea.

Deoarece în țară nu avusese niciun concert la care aș fi putut merge, am apelat la atotștiutorul Google și am căutat pe internet tot ce se putea găsi despre el. Am fost un pic dezamăgită când am văzut că, în toate înregistrările de pe YouTube, apărea doar din profil. La fel și în poze, dar aceste amănunte mărunte m-au ajutat totuși să-mi fac o idee despre el: era o persoană foarte discretă, pentru care publicitatea nu era importantă. Concluzia la care am ajuns intra un pic în contradicție cu supoziția mea legată de marketingul promovării lui. Chiar m-am mirat cum de scăpase în comunicatul de presă un asemenea detaliu intim. Probabil nu fusese verificat de el.

Mai exista un amănunt foarte important pentru reușita studiului meu, de fapt chiar esențial: trebuia să stau pe un loc suficient de aproape de scenă încât să-mi